Adela Greceanu

Și cuvintele sînt o provincie

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Adela Greceanu

Și cuvintele sînt o provincie

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2014

www.cartearomaneasca.ro
Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ
Bucureşti, Calea Victoriei nr. 115, sector 1

ISBN ePub: 978-973-46-5086-6
ISBN PDF: 978-973-46-5087-3
ISBN print: 978-973-23-3091-3

Coperta: Radu Răileanu
Foto autoare: © Cato Lein
Ilustraţia copertei: Veronica D. Niculescu

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

ADELA GRECEANU (pseudonimul Adelei Maria Martin, născută Duţu) este scriitoare şi jurnalistă de radio.

S-a născut la Sibiu în 1975, a studiat jurnalistica, iar din 1998 lucrează la Radio România Cultural şi trăieşte în Bucureşti. A debutat în 1997 cu volumul de poezie *Titlul volumului meu, care mă preocupă atît de mult*… (Editura Eminescu), urmat de *Domnişoara Cvasi* (Editura Vinea, 2001) şi *Înţelegerea drept în inimă* (Editura Paralela 45, 2004). În 2008 a publicat romanul *Mireasa cu şosete roşii* (Editura Polirom). În 1998 a apărut antologia critică *Poezia română actuală. De la Adela Greceanu la Leonid Dimov*, realizată de Marin Mincu. Adela Greceanu a susţinut numeroase lecturi în ţară şi în străinătate, iar fragmente din cărţile sale au fost traduse în germană, engleză, suedeză, bulgară, greacă, maghiară, italiană, turcă, slovenă, sîrbă şi croată. Este inclusă în antologia de povestiri româneşti *Skräpliv*, apărută în 2013 la editura suedeză 2244, parte a prestigiosului grup editorial Bonnier.

Pentru Matei

Provinciala

Îmi lipseşte cu desăvîrşire talentul de a fi femeie.
Sînt o provincială vizavi de dragoste.
Folosesc mai mereu cuvintele altora
cînd trebuie să vorbesc.
Sînt o provincială vizavi de limbaj.
De obicei prefer să stau în garsoniera mea de 18 mp şi
să mă uit pe geam de la etajul opt.
E bine că nu sînt nevoită să spun ce văd şi
ce gîndesc.
Dacă m-ar privi cineva din spate,
ar vedea o spinare de femeie sau de fetiţă,
pe care atîrnă o coamă de păr brun.
Pe străduţa care desparte blocul de cimitir,
trec dintr-o dată patru, cinci, şase oameni pe biciclete.
Viteză. Soare.
Şapte, opt.
În cimitir au înflorit castanii.
Provinciala de mine vede toate astea,
dar nu-i nimeni să o privească din spate,
cum stă acolo, cu spinarea ei de femeie sau de fetiţă,
nemişcată.

Mariana

Sîmbăta după-amiaza şi mai ales duminica
nu prea vezi pe străzi decît
cerşetori, nebuni şi golani.
Adolescenţi săraci, îmbrăcaţi colorat, vorbind tare.
Cu frunţile încreţite, ca şi cum
chiar atunci ar învăţa literele.

De la etajul opt,
pe străduţa care desparte blocul de cimitir,
nu se văd acum decît Mariana şi prietenii săi.
Mariana vinde lumînări şi candele, chibrituri şi tămîie,
pămînt pentru flori, flori şi coroane de flori,
flori naturale
şi flori artificiale
într-o coşmelie albă de termopan: *Florăria Mariana*.
Are acolo televizor şi, iarna, calorifer electric.
Acum nu mai vine nimeni,
e trecut de şase seara,
e duminică.
Mariana stă pe-un scăunel în faţa *Florăriei Mariana*
şi mănîncă seminţe de floarea-soarelui.
În jurul ei sînt cîţiva băieţi
cu tricouri mulate,
băieţi firavi, cu mîinile încremenite
în buzunarele blugilor,
privind în gol,
băieţi dichisiţi, cu părul bine tuns,
vopsit în culori electrice.
Albastru, blond, ciclam, verde.
Mariana pare mama lor,
cu sînii ei bulbucaţi,
gata să-i scape din maioul Calvin Klein,
cu şuviţele ei blonde încadrîndu-i obrajii
mereu neraşi.
Mariana pare tatăl lor,
cu mîinile ei mari,
cu spatele ei lat, numai bun să care
sacii cu pămînt de flori,
cu şoldurile ei zdravene,
înfăşurate în fusta lungă, vaporoasă.
Ar putea să ţină cîte doi băieţi deodată

pe genunchi.
Mariana e bună, îi îngăduie în preajma ei.
Băieţii o ascultă nemişcaţi,
seară de seară se adună
în faţa *Florăriei Mariana*.
Mariana vorbeşte şi scuipă cojile direct pe asfalt.
Vocea ei ascuţită
ajunge pînă la etajul opt,
chiar şi cînd geamul e închis.
Cu toate astea, nu se poate spune
despre ce vorbeşte.

Provincialii

Dacă m-ar privi cineva din spate,
cum stau acum la fereastră
şi mi-ar vedea coama brună
atîrnînd pe spinarea de femeie sau de fetiţă,
s-ar putea gîndi:
Iată imaginea singurătăţii!
Şi, într-o oarecare măsură, ar avea dreptate.
Dar numai pînă cînd cuvîntul lui,
„singurătate”,
s-ar întîlni cu cuvîntul meu,
„provincială”.
Atunci aş începe să am eu dreptate.
Deşi nu întru totul.
Şi i-aş putea vorbi despre cum
toţi sîntem, mai tot timpul,
nişte provinciali.
Faţă de cele văzute şi
faţă de cele nevăzute,
faţă de ce se poate spune şi
mai ales faţă de ce nu se poate spune.
Cum se face seară.
Şi cum se vede asta de la etajul opt.
Cum a deschis vîntul geamul de la bucătărie şi
un bărbat îi spune femeii sale pitulice.
Cum, la *Florăria Mariana*, Mariana se uită la televizor
şi mănîncă seminţe.
Mai bine să nu încerci să povesteşti toate astea cuiva.
Mai bine să priveşti numai şi să asculţi.
Şi ascultînd, să te trezeşti
în rînd cu înserarea, cu Mariana şi seminţele ei,
cu vîntul care a deschis geamul,
cu pitulicea.

Adila

Sîmbăta după-amiaza, dar mai ales duminica,
nu prea îţi vine să ieşi din casă.
Pe străzi, numai
cerşetori, nebuni şi golani.
Adolescenţi săraci, îmbrăcaţi colorat, vorbind tare.
Cu frunţile încreţite, ca şi cum
chiar atunci ar învăţa literele.
Adila stă la fereastra ei de la etajul opt.
E cald.
Adevărul este că fiecare cuvînt
e numai vîrful unui aisberg.
Dedesubt colcăie sensuri fără nume
dintre care, cîte unul
e atras uneori la suprafaţă
de forţa cuvîntului de deasupra
şi înghesuit acolo, printre sensurile de bază.
Şi cuvintele sînt o provincie
vizavi de sensurile pline de viaţă de sub ele,
sensuri necunoscute şi nerevendicate acolo, deasupra.
O provincie pe verticală.
De pildă, cineva îţi zice:
Adila, eşti tensionată!
Şi, după cîteva zile, altcineva îţi zice:
Adila, eşti tensionată!
Şi poţi crede că se referă la acelaşi lucru.
Cînd colo, fiecare „tensionată”
e o pompă care vrea să smulgă altceva
din colcăiala de sensuri de dedesubt.
Pe de altă parte,
fiecare dintre noi sîntem cîte un vîrf de aisberg.
Unii stau li-niş-tiţi
cu fundul pe toate sensurile posibile.
Alţii se foiesc întruna ca găina pe ouă.
Primii, dacă se ceartă,
se pricep să spună lucrurilor pe nume.
Ceilalţi, dacă vor să spună „munte”,
sînt în stare să scrie un roman.
Sau pur şi simplu
să te privească într-un anume fel
şi asta să însemne „munte”.
La fel pentru „clanţă”.

Cînd vor să înjure,
tot aşa,
un roman sau
o arcuire anume a buzelor.
Asta nu înseamnă, însă,
că-i exclus s-auzi din gura lor
cîte-un simplu „'tu-i mama ei de viaţă"
sau un oarecare „bună dimineaţa".

Ce drăguţă eşti

Adila merge la piaţă.
Adila merge la serviciu.
Să cumpere cartofi şi caserole cu ficăţei.
Să cîştige bani pentru rate.
Din cînd în cînd
în garsoniera ei vine un bărbat.
Adila întoarce spatele ferestrei.
Spatele ei de femeie sau de fetiţă,
pe care atîrnă o coamă de păr brun.
Aprinde lumina.
Lumina porneşte de sub pălăria verde a lămpii
şi se împrăştie în garsonieră.
Bărbatul a adus o sticlă de vin.
A desfăcut-o.
Cu el nu-i nevoie să spună nimic.
Dacă încearcă să spună ceva –
despre adolescenţii cu frunţile încreţite,
despre Mariana şi băieţii ei,
despre cum un bărbat îi poate spune femeii sale pituli… –
el o întrerupe: *ce drăguţă eşti!*
Aşa că, ori de cîte ori vine,
Adila dispare împreună cu el
pentru o vreme
şi numai lumina răspîndindu-se
de sub pălăria verde
peste paharele cu vin…

Adila în vacanţă

A nins toată ziua.
Prima zi din an.
Maşinile zac sub glugi imense.
Adila stă în garsoniera de 18 mp,
provincia ei,
pentru care va plăti rate pînă după pensie,
se bucură
şi se gîndeşte.
Cînd ninge aşa mult
şi nimeni, mai nimeni
nu iese pe străzi,
se lasă în sfîrşit liniştea.
Nimic nu o poate sparge.
Nici soneria telefonului,
nici sunetul linguriţei în ceaşcă,
nici zgomotele vecinilor,
nici sunetul întrerupătorului cînd stingi lumina.
Atunci Adila se crede în vacanţă.

Atunci nu se mai poate vorbi
nici de singurătate,
nici de imaginea singurătăţii,
nici de provincie,
nici de provinciali.

Tartină. Cvasinecunoscută. A gestiona o relaţie

În adolescenţă
Adila mergea adesea la biblioteca liceului.
Într-o pauză mare,
cînd s-au îmbulzit toţi colegii
să împrumute cărţile din programa şcolară,
bibliotecara,
o femeie fără vîrstă, cum se spune,
cu părul gri-perlă tuns foarte scurt,
niciodată machiată,
îmbrăcată mereu în culori şterse,
o femeie care nu zîmbea niciodată,
a spus:
Vă rog, nu mai veniţi cu tartine la bibliotecă!
Şi cuvîntul „tartină”
a urmărit-o pe Adila ani de zile,
deşi nu ea venise cu tartine la bibliotecă.
O vreme Adila a considerat că
să spui „tartină” în loc de
pîine cu unt sau sandviş,
cum spune toată lumea,
e un semn de aroganţă.
Dar faptul că bibliotecara a folosit „tartină”
în loc de
pîine cu unt sau sandviş,
cum spune toată lumea,
avea legătură cu alt fapt,
acela că bibliotecara nu zîmbea niciodată.

Mai tîrziu, după ce terminase liceul,
cineva i-a spus Adilei că este *cvasinecunoscută*.
Ani de zile a urmărit-o acest cuvînt
şi mai ales particula „cvasi”.
Acel „cvasi”, pe care cineva se căţărase,
era un necruţător nu exişti.
Dacă i-ar fi zis simplu, omeneşte,
nu cred că te cunosc,
Adila ar fi putut exista.

Şi a mai fost un cuvînt de soiul ăsta,
care-i trîntea uşa-n nas,
care-i spunea NU, categoric NU.

Din cînd în cînd
în garsoniera ei vine un bărbat.
Cu el nu-i nevoie să spună nimic.
Dacă încearcă să spună ceva –
despre cum a folosi „tartină”
în loc de pîine cu unt sau sandviş,
poate fi semnul unei mari tristeţi
şi nu dovada aroganţei,
şi despre cum o mare tristeţe
poate pune o mare distanţă
între tine şi lume, o distanţă catego… –
el o întrerupe: *ce drăguţă eşti!*
Într-o seară bărbatul ăsta i-a spus
Nu ştiu cum să gestionez relaţia noastră.
De atunci pentru Adila
„a gestiona”
a devenit sinonim cu
„tartină”
şi cu
„cvasi”.

Udo

Cum stau acum
şi mă uit pe fereastră,
aşa stăteam în copilărie,
uitîndu-mă prin gardul de sîrmă
care despărţea grădinile noastre,
după ce-l strigam:
Udoooooo, hai la gaaaaard!
De cele mai multe ori
Udo venea
şi ne jucam acolo,
fiecare pe partea lui.
Dar uneori nu venea.
Şi eu stăteam mult şi bine,
privind prin gardul de sîrmă
în grădina lui Udo,
cel mai frumos loc din lume,
mai frumos decît orice parc,
mai frumos decît orice loc de joacă.
Erau acolo păpădii uriaşe,
ierburi înalte,
staţii de autobuz
şi o cadă veche de fontă.

Uneori, după ce-şi parca autobuzul,
îl rugam pe Udo să intre în cadă.
Şi Udo intra,
cu ghetuţele lui
decupate la vîrfuri şi la călcîie,
ghetuţe albe primite de la rudele din Germania,
ghetuţe care-i ţineau bine gleznele
cînd conducea autobuzul.
Şi era ca şi cum
îi făceam baie.

Alteori mă striga Udo pe mine:
Adilaaaaa, hai la gaaaard!
De cele mai multe ori
mă duceam
şi ne jucam acolo,
fiecare pe partea lui.
Dar poate uneori nu mă duceam.

Şi poate Udo stătea mult şi bine,
privind prin gardul de sîrmă
în grădina mea,
cel mai frumos loc din lume,
mai frumos decît orice parc,
mai frumos decît orice loc de joacă.
Erau acolo nenumărate straturi de legume,
cărări drepte printre ele
şi nici o buruiană:
un fel de străzi
într-un fel de oraş
numai bun de parcurs cu autobuzul.

Uneori, după ce făceam de mîncare,
Udo mă ruga
să fiu autobuzul lui pereche,
cel de întoarcere.
Şi eu mă plimbam pe cărările drepte,
îmi umpleam pantofii de noroi,
străbăteam un traseu complicat
ca să mă întorc la Udo,
care mă aştepta
cu degetele înfipte în plasa de sîrmă.

Tare mult mi-ar fi plăcut să ştiu
cum se vede grădina mea
privită din grădina lui.
Seara, după toate treburile istovitoare,
îl rugam pe Udo să ne căsătorim.
Şi ne căsătoream.

Melancolie

Mai întîi au făcut probe.
Probă, probă, probă, probă…
Doizece, doizece, doizece…
Probă, zece, doizece…
Ca pentru un mare concert
pe un mare stadion.
După vreo oră au apărut:
acordeonistul, violonistul, trompetistul,
un fel de limuzină neagră,
care purta pe lunga ei spinare
sicriul,
numai falduri de organza albă.
Urma o decapotabilă în care plîngeau
două femei corpolente,
una tînără, alta bătrînă,
şi apoi
jaguare, merţane, jaguare, merţane
care se-nşirau melancolice de-a lungul străduţei,
înconjurate de o mulţime îndoliată.
Cînd s-a pierdut pe aleile cimitirului
şi ultimul automobil,
au început dedicaţiile.
De la răposat la cei rămaşi neconsolaţi,
de la cei rămaşi neconsolaţi la răposat înapoi,
şi de la marşul funebru
la *Drumurile noastre toate*.
Mai mult de-o oră.
Apoi neconsolaţii s-au întors,
la poartă îi aşteptau cerşetorii,
s-au împărţit pachete, pacheţele,
în vreme ce maşinile îşi făceau loc
melancolice prin mulţime.
În urma lor, pe străduţa care desparte
blocul de cimitir,
a rămas un covor de petale colorate şi bănuţi aurii.
De la etajul opt
am privit-o pe Mariana
cum a urmărit totul
din uşa *Florăriei Mariana*,
cînd în picioare, cînd pe scăunel,
scuipînd coji de seminţe

printre petalele şi bănuţii de pe trotuar
şi m-am gîndit
că o să aibă ce le povesti diseară
saturnienilor ei de băieţi.

Isterie

Să mă strecor în pielea altcuiva,
în cuvintele altcuiva,
în altă provincie.
Asta îmi doream
în după-amiezele de vară,
cînd
pe străduța care desparte blocul de cimitir
mirosea a balegă.
N-am aflat niciodată
de unde pînă unde
mirosea a balegă.
În timp ce-mi cumpăram
o pîine feliată,
un iaurt
şi o sticlă de apă
de la magazinul de lîngă bloc,
uşor nu e,
mă gîndeam.
N-aţi mai trecut de mult
pe la noi,
a zis vînzătoarea.
Am tresărit,
cum tresar dimineaţa
cînd sună deşteptătorul.
Oamenii vor să fie prietenoşi.
Oamenii sînt prietenoşi.
Îi recunosc numaidecît
pe cei care nu le seamănă
şi îi apostrofează.
N-aţi mai trecut de mult
pe la noi,
aş fi vrut să fi spus eu,
aş fi vrut să fi fost eu în clipa aceea vînzătoarea.
În magazin au intrat doi bărbaţi.
Unul dintre ei a zis:
Ce-mi zice fi-miu la cinci ani –
mi-e dor de mine!
Cum, bă, să-ţi fie dor de tine,
tîmpitule,
poate ţi-e dor de mă-ta,
prostule,

Şi fraieru' a-nceput să plîngă.
Ce-ai, bă,
nebunule?
Îţi trag două de nu te vezi,
idiotule,
ca să ai de ce plînge!
Auzi, frate, mi-e dor de mine!
Dă şi mie patru beri,
frumoaso,
da' din ălea reci!
Şi frumoasa a zis
Aveţi răbdare.

Gîscă

Şi cuvintele sînt o provincie
vizavi de sensurile pline de viaţă de sub ele,
sensuri nebănuite acolo, deasupra.
Însă
tartină, cvasinecunoscută şi *a gestiona o relaţie*
sînt cuvinte rostite cu atîta putere,
încît au smuls de sub ele
un sens care le-a făcut sinonime.
Pentru mine doar, ce-i drept.
Şi-n clipa-n care
sensul nebănuit
s-a desprins din colcăiala de sensuri
de sub cuvintele astea
şi a urcat în ele atingîndu-şi ţinta
din plin,
adică pe mine,
tartină, cvasinecunoscută şi *a gestiona o relaţie*
au încetat să mai fie o provincie.
Spre deosebire de cuvîntul „gîscă”.
Eşti o gîscă,
mi-a spus de mult un bărbat,
aveam vreo nouăsprezece ani.
Dar cuvîntul lui,
„gîscă”,
n-a ajuns la mine,
cum nici bărbatul acela.
Ca şi cum nu existau.
Nici el
şi nici cuvîntul lui, „gîscă”.
Nici măcar ca un provincial în provincie.

Şuruburi, şaibe, cuie, piuliţe

Mai ales noaptea
bărbatul în vîrstă
care locuieşte sub garsoniera mea
scapă din mînă mici obiecte –
şuruburi, şaibe, cuie, piuliţe –,
care se rostogolesc pe gresie
pînă-n zori.
Eu stau la geam
şi văd lumînările aprinse în cimitir,
toamna,
cînd copacii nu mai au frunze,
sau primăvara devreme,
cînd încă n-au înfrunzit.
Într-o asemenea noapte,
am auzit uşa vecinului trîntindu-se.
Apoi liftul s-a pus în mişcare,
s-a oprit cu o bufnitură
la etajul şapte,
a coborît
şi am văzut cum,
tremurînd din toate încheieturile,
bîţîindu-şi capul încoace şi-n colo,
vecinul merge pînă vizavi,
la poarta cimitirului,
unde îl aşteaptă cineva.
În cele din urmă
s-a întors.
Am auzit din nou liftul pus în mişcare,
oprindu-se cu o bufnitură
la etajul şapte,
uşa vecinului trîntindu-se
şi-apoi
şuruburi, şaibe, cuie, piuliţe
rostogolindu-se pe gresie.
Şi m-am gîndit:
aşa zornăie uneori
şi sensurile nebănuite ale cuvintelor,
cînd cineva
încearcă să le atragă la suprafaţă,
pentru ca un anume cuvînt
să nu mai fie o provincie.

M-am întrebat atunci:
dacă m-aş duce la el
şi i-aş spune
tartină
sau
cvasinecunoscută
sau
a gestiona o relaţie,
oare ar înceta să se rostogolească pe gresie
şuruburile, şaibele, cuiele, piuliţele?
Dar garsoniera vecinului meu
e un centru
iar eu
sînt o provincială.

În provincie

Nu pot să stau li-niş-ti-tă
cu fundul pe sensurile
care zornăie dedesubt.
Nu pot să zic
Ducă-se naibii moşu' nebun,
cu tot cu
şuruburile, şaibele, cuiele şi piuliţele lui,
care se rostogolesc noapte de noapte pe gresie,
sub garsoniera mea
şi să dorm ca un prunc.
Aş fi în stare mai degrabă
să scriu un roman,
un mare text-magnet,
care să însemne
şuruburi, şaibe, cuie, piuliţe.
Dar mă foiesc în sinea mea
ca găina pe ouă
şi
cel mult
îmi arcuiesc buzele într-un anume fel,
însă nu-i nimeni să mă vadă
şi să înţeleagă
această anume arcuire a buzelor.
Pe de altă parte,
dacă ar fi cineva aici,
n-ar fi exclus să mă audă spunînd
cîte-un simplu „'tu-i mama ei de viaţă"
sau un oarecare „bună dimineaţa".

Plasa

Odată,
de mult,
cum stăteam la intrarea
în alimentara de cartier,
văzînd un bărbat între două vîrste,
ponosit,
neras,
nepieptănat,
tîrîndu-şi plasa cu de-ale gurii,
m-am pomenit întrebîndu-mă,
nedumerită la culme, aproape tristă,
de ce sînt eu tocmai o fetiţă de patru ani,
la intrarea în alimentară,
aşteptîndu-şi mama să se întoarcă
dintre rafturile pline cu conserve,
de ce nu sînt altcineva,
de ce nu sînt acel bărbat între două vîrste,
ponosit,
neras,
nepieptănat,
tîrîndu-şi plasa cu de-ale gurii.

Adila descoperă America

Adila priveşte cum se face seară
în garsoniera de la etajul opt,
cum lumina intră pieziş pe fereastră
şi decupează un dreptunghi portocaliu
pe perete
şi îi vine în minte cuvîntul America.
Mai demult,
într-un alt oraş,
tot aşa,
cînd lumina apusului de vară
cădea oblic pe peretele unei case,
Adila se oprea din joacă
să privească înserarea.
America e şi cînd Adila se gîndeşte
la o maşină care rulează
pe o şosea
mărginită de întinderi nesfîrşite,
cu vegetaţie pîrlită de soare.
De unde pînă unde
America înseamnă toate astea?
De unde pînă unde
miroase a balegă
pe străduţa care desparte blocul de cimitir?

„Gabÿ”

Adila şi-a amintit într-o seară
de colega ei de bancă
din generală,
care citea pe furiş, în timpul orelor,
romane de aventuri
şi care mai tîrziu
l-a descoperit pe Dumnezeu în inima sa,
aşa cum Adila
a descoperit America
în felul cum se face seară
şi cum se vede asta de la etajul opt,
vara.
După ce au terminat şcoala generală,
Adila a primit scrisori în care colega ei
o anunţa
că s-a angajat la o fabrică de conserve
dintr-un oraş de la malul mării,
deşi ar fi preferat un oraş de la poalele muntelui,
că-i place tristeţea,
că pescăruşii ţipă ca nişte copii,
că s-a măritat,
dar să nu mai spună asta nimănui,
că a venit iarna,
că l-a descoperit pe Dumnezeu în inima sa,
că surorile ei,
că mama ei, niciodată tatăl ei
că a făcut hepatită,
că în faţa ferestrei salonului unde a fost internată
era un copac înflorit,
că primăvara e cel mai frumos anotimp,
că a împlinit 15 ani,
că, uite, a mai trecut o vară,
că multă vreme nu a găsit timbre în oraş,
că şi-a făcut paşaport
şi aşa mai departe.
Întotdeauna fata
îşi scria la sfîrşit numele în ghilimele,
cu y la urmă
şi cu două puncte deasupra lui y.
Ce curios
că tocmai aceste amănunte

au urcat din bezna copilăriei
pînă aici, la etajul opt,
se gîndeşte Adila.

Iubişoara

Eu merg la opt,
a zis bărbatul care a urcat
împreună cu mine în lift.
Şi eu,
am zis.
Ştiu, te-ai mutat anul trecut,
a zis, parcă pentru sine.
Vino odată pe la noi!
Iubişoara face o cafea minunată
şi nişte clătite de te lingi pe degete!
Oamenii vor să fie prietenoşi.
Oamenii sînt prietenoşi.
Îi recunosc numaidecît
pe cei care nu le seamănă
şi încearcă
să-i aducă pe calea cea bună.
De cîte ori iese din bloc,
Iubişoara ţine de toarte
o plasă goală de pînză decolorată.
Plasa face întotdeauna aceeaşi mişcare:
vine după mîna care-o ţine
cu o oarecare întîrziere,
se balansează înainte şi-napoi,
cu o viteză mai mare sau mai mică,
depinde de cît de repede merge Iubişoara
şi rămîne o clipă suspendată
în punctele de maximă înălţime.
De la etajul opt
o văd acum pe Iubişoara
venind cu două plase încărcate.
Se întîlneşte cu cineva,
îşi lasă greutăţile jos,
le propteşte bine între pulpe,
cu mîinile-n şolduri se-ndreaptă de şale
şi-şi dă capul pe spate rîzînd.
Odihnită,
îşi ridică apoi vioaie plasele grele
şi-mi pot închipui cum,
în scurt timp
Iubişoara se va-nvîrti
în mica bucătărie

din mica garsonieră,
va arunca în sus clătita,
clătita se va-ntoarce în aer
de pe-o parte pe alta
şi va rămîne o clipă suspendată
înainte să cadă înapoi în tigaie.

„Copac”

Oamenii vor să fie prietenoşi.
Îi interesează de ce
n-ai trecut zile-n şir
să-ţi iei apă de la magazinul de lîngă bloc,
te invită la o cafea,
te îmbie cu clătite
şi te apostrofează prompt dacă
ţi-e dor de tine însuţi.
În plus,
cînd ei spun „copac”,
au impresia că asta înseamnă întotdeauna
acelaşi lucru.
Şi, la viteza vieţii de zi cu zi,
chiar înseamnă.
Dar cînd lucrurile încep să prindă
o viteză mult mai mare,
„copac” înseamnă mereu altceva.
Şi îţi dai seama că,
pentru a spune „copac”,
ar trebui să spui
unde creşte,
ce fel de frunze are,
ce fel de flori,
cît e de înalt,
dacă stă cineva sub el,
cît de gros are trunchiul,
şi cîte şi mai cîte…
Nici dac-ai spus toate astea,
nici măcar dacă ai scris un roman,
nu te poţi lăuda
c-ai spus într-adevăr „copac”.
Poate colega mea de bancă ştia
că nu se poate spune „copac”
şi de-aceea,
în finalul scrisorilor pe care mi le trimitea,
îşi scria întotdeauna numele
în ghilimele, cu y la urmă
şi cu două puncte deasupra lui y.

Adila îşi aminteşte

La trei ani,
un bărbat oarecare,
îmbrăcat în gri închis,
mi-a apărut în primul meu coşmar.
Se oprise pe o alee slab luminată
şi se uita fix la mine.
Părea trist şi obosit.
Un bărbat care şi-a dat seama
c-a început să-mbătrînească.
M-am trezit urlînd.
Lacrimi grele mi se înnodau sub barbă,
acolo unde iarna
îmi legau baierele căciuliţelor tricotate.
De data asta însă,
purtam drept căciuliţă
vîrsta acelui bărbat.

Altă plasă

Nu ştiam cine-i Marilyn, dar
ţineam enorm la plasa de plastic roz,
imprimată cu fotografia ei alb-negru,
în care albul era acum roz,
roz provincial,
plasă în care-mi căram
echipamentul de sport,
de două ori pe săptămînă.
Ea rîdea, strălucitoare
în rochia ca o scoică uriaşă albă – acum roz –,
cu părul ca o aură.
Era frumuseţea însăşi,
cum încerca să-şi ţină poalele rochiei,
ridicate de un curent de aer.
Nici prin cap nu-mi trecea să mă-ntreb
de ce sînt eu tocmai
o adolescentă în uniformă bleumarin,
cu două numere mai mare,
pe care o purtam iarna
peste pantaloni tricotaţi
din lînă mirosind a petrol.
O coamă de păr brun
îmi atîrna pe spinarea de fetiţă.
Eram portarul echipei de handbal.
Nici prin cap nu-mi trecea să mă-ntreb
de ce nu sînt eu altcineva,
de ce nu sînt
Marilyn Monroe,
rîzînd strălucitoare
în rochia umflată de curentul de aer.
Nici nu ştiam cum o cheamă.
Şi nu pe ea o adoram.
Ţineam enorm la plasa de plastic roz
imprimată cu fotografia ei alb-negru,
în care albul era acum roz,
plasă în care-mi căram
echipamentul de sport
de două ori pe săptămînă.
Eram o provincială vizavi de frumuseţe.

Liniuţe şi bastonaşe

Ce să fac eu cu amănuntele
care urcă din bezna copilăriei sau a adolescenţei
pînă aici, la etajul opt,
„amintiri” care mă fac om,
„amintiri” în afara cărora sînt o păpuşă de cîrpă,
urîţică?
Numai cînd Dumnezeul „amintirilor”
se milostiveşte şi-mi trimite un semn, de pildă:
Na la tata, cum se făcea seară în camera ta de fetiţă
şi lumina intra prin obloanele întredeschise
şi lăsa dungi pe podele,
numai la un semn din ăsta
păpuşa de cîrpă se face om,
se pomeneşte în rînd cu înserarea din copilărie
şi-şi dă seama că e o provincială
vizavi de ce se poate spune
dar mai ales vizavi de ce nu se poate spune.
Şi tot ce poate face cu „amintirile”
e să le transforme în
liniuţe şi bastonaşe,
liniuţe şi bastonaşe,
liniuţe şi bastonaşe…

Dristor

Cînd am auzit prima oară numele cartierului,
am simţit pe limbă piper alb,
în nări miros de grătar încins
şi în urechi zgomot de tramvai.
Nu ştiam atunci că
sos de şaorma-cu-de-toate,
bălegar uscîndu-se la soare,
şuruburi, şaibe, cuie, piuliţe
rostogolindu-se pe gresie noapte de noapte
în garsoniera de jos
vor însemna pentru totdeauna Dristor.
Şi Mariana cu barbă,
şi băieţii ei dichisiţi,
şi iubişoarele,
şi adolescenţii umblînd în grup de colo-colo,
şi ceremoniile funerare,
cînd jaguare, merţane, jaguare, merţane
se-nşiră melancolice
de-a lungul străduţei care desparte blocul de cimitir,
şi străduţa care desparte blocul de cimitir,
şi piaţa colorată şi ieftină din spatele blocului,
şi tramvaiul croindu-şi drum
printre trunchiuri firave de copaci,
şi şaormeria celebră în tot oraşul,
cu cei şapte bucătari tineri,
ca şapte fraţi identici,
sclipitori în costumele lor imaculate,
mînuind cuţitoaie bine ascuţite,
potrivind garniturile în foaia de lipie,
totul într-o viteză care mă fascina
de cîte ori treceam să cumpăr
o şaorma-cu-de-toate-la-pachet,
vor însemna pentru totdeauna Dristor.
Dar mai ales cum se face seară.
Şi cum se vede asta de la etajul opt.
Cum a deschis vîntul geamul de la bucătărie şi
un bărbat îi spune femeii sale pitulice.
Cum, la *Florăria Mariana*, Mariana se uită la televizor
şi mănîncă seminţe.
Singurele ferestre ale garsonierei de 18 mp,
cea de la bucătărie

şi cea de la camera ce-mi serveşte
drept living, dormitor şi birou,
dau spre apus.
Aşa cum şi camera mea de fetiţă
tot spre apus dădea.

Gaura din ciorap

De dimineaţă mi-am pus o pereche de ciorapi groşi.
Stîngul avea o gaură.
Toată ziua m-am gîndit
la gaura prin care îmi ieşea degetul mare,
dar n-am cusut-o,
nici nu mi-am schimbat ciorapii.
Prin gaura aia mi-a fost frig,
prin gaura aia mi-a intrat în oase
toată umezeala începutului de noiembrie.
N-am fost om toată ziua.
Şi nici Dumnezeul „amintirilor” nu s-a milostivit de mine,
nici un amănunt n-a urcat din bezna copilăriei
pînă la etajul opt.
În cele din urmă
m-am băgat tremurînd sub plapumă.
În tot acest timp, ca în fiecare zi,
bărbatul în vîrstă
care locuieşte sub garsoniera mea
a meşterit, şi-a meşterit, şi-a meşterit,
scăpînd pe gresie mici obiecte,
şuruburi, şaibe, cuie, piuliţe –
o formă de incontinenţă urinară, mi-am zis.
În pauze
a vorbit la telefon de zece ori.
A-ncercat să vîndă pămînt.
Pe seară a venit la el o femeie.
Femeia a spus *Te crezi la bordel?*
Vecinul a scîncit.
Mă sufoc!, a strigat ea.
Scumpo!, a zis el.
Tu n-auzi că mă sufoc?, a ţipat femeia.
Făăă!, a urlat vecinul, în timp ce uşa lui
s-a deschis şi s-a trîntit.
Apoi liftul s-a pus în mişcare,
s-a oprit cu o bufnitură
la etajul şapte
şi a coborît.
Aş fi putut să mă duc la fereastră
şi să văd ieşind din bloc o femeie
care îşi încheie nasturii paltonului,
scoate din geantă o ţigară,

se opreşte o clipă să şi-o aprindă,
îşi potriveşte apoi geanta pe umăr
şi merge înainte apăsat,
fără să să se uite spre intrarea în cimitir
sau spre *Florăria Mariana*,
acum închisă.
Am mai rămas o vreme sub plapumă,
fără să-mi pot abate gîndul
de la gaura din ciorap,
prin care mi-a intrat frigul în tot corpul.
Şuruburi, şaibe, cuie, piuliţe
au început să se rostogolească pe gresie, dedesubt,
îndată ce-a plecat femeia.
M-am ridicat din pat tremurînd,
am deschis computerul,
am căutat *incontinenţă urinară*
şi-am aflat că
boala afectează mai mult reprezentantele sexului frumos
decît bărbaţii.
Am închis computerul,
mi-am dat seama că *gaură în ciorap*
a devenit sinonim cu
şuruburi, şaibe, cuie, piuliţe,
mi-am scos în sfîrşit ciorapii,
i-am aruncat la gunoi
şi-am hotărît să nu mai dorm acasă
o vreme.

Adila meditează

Unde puteam să mă duc,
dacă nu la tine,
cea mai puternică,
cea mai aspră şi cea mai dreaptă?
Realitatea şi irealitatea trebuie despărţite frumos,
aşa cum desparţi peştele de osul de peşte.
Dacă nu faci asta, irealitatea ţi se înfige
în inimă, în creier, în ficat,
amestecîndu-se în realitatea lor.
Dar care-i una, care-i alta?
Că sîmbăta după-amiaza şi mai ales duminica,
nu prea îţi vine să ieşi din casă,
că pe străzi numai
cerşetori, nebuni şi golani,
adolescenţi săraci, îmbrăcaţi colorat, vorbind tare,
că întotdeauna unul dintre ei
îşi loveşte palmele cu zgomot puternic
în ritm leneş, ritmul în care înaintează aiurea pe străzi,
asta e o realitate sau o irealitate?
Adevărul e că nu pot fi despărţite una de alta,
cum ai despărţi peştele de osul de peşte.
Şi nu ştii ce te înţeapă.
Iar cînd îţi lipseşte cu desăvîrşire talentul de a fi femeie
şi la 34 de ani arăţi ca la 14,
cînd, de obicei stai în garsoniera ta de 18 mp
şi te uiţi pe geam de la etajul opt,
astfel că, dacă te-ar privi cineva din spate,
ar vedea o spinare de femeie sau de fetiţă,
pe care atîrnă o coamă de păr brun,
în asemenea cazuri, realitatea
sau, naiba ştie, poate că siameza de soră-sa,
îţi livrează prompt mamă.

Tu

Eşti categorică şi severă,
deşi nu eşti mama care m-a născut,
ştii exact de ce am nevoie
şi ştii exact ce-i mai bine pentru mine.
Te ascult orbeşte,
deşi nu eşti mama care m-a născut,
cred în tine cum cred
că într-o zi fiecare dintre noi o să moară.
Mi-ai dat să sug nu apa chioară a sînilor,
ci măduva groasă a şirei spinării,
mi-ai adus pe tavă
disciplina şi voinţa,
hotărîrea şi stăpînirea de sine.
Iar eu, de la 30 de ani –
deşi, parcă dintotdeauna –
am tot muşcat cu dinţii mei de lapte
din laptele tău tare.
Cine eşti tu, care le ştii pe toate
şi de ce m-ai ales tocmai pe mine?
Eşti doar una dintre multele mame
care nu m-au născut
dar care mi-au vrut binele.
Iubişoarele mi-au vrut binele cu clătite,
vînzătoarele de la colţ mi-au vrut binele cu întrebări,
altele, multe, mi-au vrut binele cu răspunsuri.
Dar dintre toate, numai tu ai ştiut
care
e
binele
şi l-ai vrut pentru mine
acum.
De urgenţă.
Tu eşti cea mai puternică,
cea mai aspră şi cea mai dreaptă.
Aşa că iată-mă la uşa ta:
poate vrei să mă naşti.

Seară de seară

În fiecare zi
după ce mă întorc de la serviciu,
mănînc repede ceva, mă spăl, îmi schimb hainele,
îmi iau plasa cu echipamentul nocturn –
pijama, pieptăn, periuţă de dinţi –
şi o pornesc la drum.
Seară de seară îmi spun
că e ultima dată cînd dorm la tine.
Dar vine seara următoare
şi eu tot cu plasa după mine –
pijama, pieptăn, periuţă de dinţi –,
în autobuzul aglomerat,
prin frig şi zloată,
pînă la uşa ta.
Îmi deschizi, mă pofteşti la masă,
uneori ai musafiri,
atunci mă strecor în camera unde dorm,
îmi pun pijamaua şi mă bag în pat.
A doua zi ajung prima la serviciu,
înghesui plasa cu echipamentul nocturn în dulap,
îmi văd de treburi,
la plecare scot plasa,
mă grăbesc spre garsonieră,
mănînc repede ceva, mă spăl, îmi schimb hainele,
îmi iau plasa cu echipamentul nocturn –
pijama, pieptăn, periuţă de dinţi –
şi o pornesc la drum.
Seară de seară îmi spun
că e ultima dată cînd dorm la tine.
Dar vine seara următoare
şi eu tot cu plasa după mine –
pijama, pieptăn, periuţă de dinţi –,
în autobuzul aglomerat,
prin frig şi zloată,
pînă la uşa ta.
Îmi deschizi, mă pofteşti la masă,
uneori ai musafiri,
atunci mă strecor în camera unde dorm,
îmi pun pijamaua şi mă bag în pat.
A doua zi ajung prima la serviciu,
înghesui plasa cu echipamentul nocturn în dulap,

îmi văd de treburi,
la plecare scot plasa,
mă grăbesc spre garsonieră,
mănînc repede ceva, mă spăl, îmi schimb hainele,
îmi iau plasa cu echipamentul nocturn –
pijama, pieptăn, periuţă de dinţi –
şi o pornesc la drum.
Seară de seară îmi spun
că e ultima dată.

Prima seară la tine

Nu te-ai mirat
cînd te-ai pomenit cu mine la uşă,
în prima seară cînd am dormit la tine.
M-ai poftit în bucătărie,
mi-ai dat să mănînc
şi eu ţi-am povestit
că şuruburi,
că şaibe şi cuie,
că piuliţe,
că noapte de noapte,
că pe gresia vecinului de sub garsoniera mea,
că uşa,
că liftul,
că iar şuruburi,
că iar şaibe şi cuie,
că iar piuliţe…
M-ai ascultat
fără să ţi se clintească vreun muşchi pe faţă
şi, cînd m-am oprit,
ai spus:
Adila, n-ai destule lecturi.

Dimineţile cu tine

Aici, la tine, e linişte şi pace,
e lumină multă,
chiar şi cînd e înnorat,
ca în dimineaţa asta – a cîta? –,
cînd stăm faţă-n faţă
la masa din bucătăria primitoare,
cu două cafele mari
şi o farfurie cu tartine între noi.
Aici, la tine, e ordine şi curăţenie
şi toate sînt la locul lor,
şi eu sînt la locul meu aici,
cum stau în faţa ta,
la masa din bucătăria primitoare,
cum mănînc tartine şi beau cafele.
Ai putea să stai ore-n şir aşa,
de cealaltă parte a mesei,
privindu-mă în ochi,
cum şi-a privit Marina Abramovici vizitatorii
cîte şase ore pe zi,
trei luni, cît a durat
performance-ul ei de la MoMA,
„The Artist Is Present”.
736 de ore şi 30 de minute, mai exact.
Aspră dar dreaptă cum eşti,
ai putea să mă anexezi cu garsonieră cu tot,
numai din priviri,
dar tu vrei să faci din provincia mea
un mic centru.
Un centru al disciplinei şi voinţei,
al hotărîrii şi stăpînirii de sine.

Binele

Ce faci, frate?
Bine.
Află că faci bine pe naiba!
Puţini fac bine pe lumea asta, frate.
Adică ce vrei să zici,
că nu faci rău nimănui?
Păi, fratele meu, dacă nu faci rău nimănui,
nu-nseamnă că eşti un om bun.
Ascultă la mandea,
că-s trecut prin viaţă.
ca să fii un om bun, ca să faci bine,
îţi trebe creier şi coaie, frate!
Ai băgat la cap?
Bun.
Atunci hai să-ţi mai zic una:
şi ca să faci rău
îţi trebe creier şi coaie!
'nţeles?
Hai, te-am pupat pe portofel, că tre' să cobor!
Asta am auzit azi în autobuz,
asta îţi povestesc
după ce m-am aşezat la masă,
în bucătăria ta primitoare.
Şi cînd m-am dat jos,
ce-am citit pe un zid,
te întreb.
„Ca să fii zînă, îţi trebuie coaie",
asta am citit pe un zid,
cînd am coborît din autobuz,
după ce am auzit
ce ţi-am povestit,
îţi povestesc.
M-ai ascultat
fără să ţi se clintească vreun muşchi pe faţă
şi, cînd m-am oprit,
ai spus:
Adila, eşti tensionată.

În drum spre tine

Cînd ajung la tine, seara,
îţi povestesc ce-am văzut pe drum.
„Numele meu este Daniel
şi vă doresc o zi minunată,
atîta cît a mai rămas din ea, desigur,
poftă bună şi somn li-niş-tit!”,
îţi povestesc.
În autobuz,
la uşa din mijloc,
un bărbat tînăr,
în genunchi,
haine curate,
rucsac negru în spinare,
îţi povestesc,
nimeni nu-l înghiontea, nu,
nimeni nu-i striga dă-te din drum, nu.
Oamenii?
Oamenii vor să fie prietenoşi, da,
oamenii sînt prietenoşi, da.
A spus *Tatăl nostru*,
îţi povestesc.
A întins mîna.
„Numele meu este Daniel
şi vă doresc o zi minunată,
atîta cît a mai rămas din ea, desigur,
poftă bună şi somn li-niş-tit!
Şi, desigur, sănătate!
De Anul Nou,
eu nu am mîncat sarmale, desigur,
dar am găsit sarmale ieri, la gunoi.
Sănătatea, de altfel, e mai preţioasă ca aurul.
Sănătate, doamnă!
Bodaproste, domnule!”,
îţi povestesc.
Şi iar *Tatăl nostru*
şi iar mîna întinsă
şi iar „Numele meu este Daniel…”
Aspră dar dreaptă cum eşti,
m-ai ascultat
fără să ţi se clintească vreun muşchi pe faţă
şi, cînd m-am oprit,

ai spus:
Adila, eşti moale.

Urîtul

În seara asta,
după ce am ajuns la tine
şi m-am aşezat la locul meu
de la masa din bucătărie,
cînd m-ai întrebat ce-am văzut pe drum,
am spus
„Nimic”.
Cum aş fi putut să-ţi povestesc
că în seara asta,
nu Daniel, care se prezintă
cînd urcă pe uşa din mijloc,
„Numele meu este Daniel
şi vă doresc o zi minunată,
atîta cît a mai rămas din ea, desigur!”,
a urcat în autobuz,
ci urîtul a urcat
pînă-n vîrful unghiilor mele?
Cînd spargi între dinţi o boabă de strugure,
parfumul ei ţi se împrăştie în toată gura.
Aşa şi urîtul se împrăştie
şi nu doar în gură,
ci în tot corpul.
Te inundă
şi-ţi schimbă nivelul substanţelor din sînge.
Cum să-ţi povestesc toate astea,
cum să spun „urît”,
cînd eu ştiu
că nu se poate spune
nici măcar „copac”?
Aşa că am adăugat doar
„Tu-i mama ei de viaţă”.

Frumuseţea

În seara asta îţi povestesc despre o fată.
În autobuz,
m-am uitat tot drumul numai la ea.
Îţi povestesc:
se uita pe geam, era frumoasă,
umbla în geantă, era frumoasă,
vorbea la telefon, frumoasă,
îşi muşca buzele, frumoasă,
se încrunta, frumoasă,
nemişcată, frumoasă,
frumoasă,
frumoasă,
frumoasă,
orice, orice, orice, frumoasă,
biata de ea,
numai frumoasă,
îţi povestesc şi-mi vine să plîng.
M-ai ascultat
fără să ţi se clintească vreun muşchi pe faţă
şi, cînd m-am oprit,
ai spus:
Adila, mănîncă tot din farfurie!

Mititică, ruşinoasă

Am întrebat-o
şi-a zis că da
da' că n-a mai zis asta la nimeni.
Nici lu' mă-sa,
nici lu' sor-sa.
Numa' mie.
Da' nu mi-a convenit
că, dac-a făcut-o o dată,
o s-o facă înc-o dată.
Ea că nu,
că mie n-o să-mi facă asta,
Da' de ce i-ai făcut-o
fostului bărbat,
am întrebat-o.
Păi, zice, el m-a făcut
să-mi caut altu'!
O vezi aşa, mititică, ruşinoasă,
şi cînd colo…
Da, zice, că mă neglija,
nu mă scotea la suc
decît o dată pe săptămînă.
Da' ţie n-o să-ţi fac asta, zice.
Da' cu poştaşu', zic,
de ce te-ai întîlnit?
Poştaşu' ăsta a fost iubitu' ei.
Demult.
Păi, zice, să mai vorbim şi noi
Ce să vorbeşti tu cu el?
De una, de alta,
de copii…
Nu e bine, îi zic.
Azi de una, mîine de alta
şi se-ntîmplă pîn' la urmă.
Nu e bine.
Asta vorbea azi în autobuz
bărbatul care stătea pe scaunul din spatele meu.
Ţi-am povestit întocmai
ce zicea,
cînd m-ai întrebat ce-am auzit în seara asta,
în drum spre tine.
Aspră dar dreaptă cum eşti,

m-ai ascultat
fără să ţi se clintească vreun muşchi pe faţă
şi, cînd m-am oprit,
ai spus:
Adila, fetiţele nu trebuie să intre în vorbă cu şoferii de taxi.
Nici cu poştaşul.

Nunta

În seara asta,
după ce am ajuns la tine
şi mi-am lăsat plasa cu echipamentul nocturn
în camera unde dorm,
m-am aşezat la locul meu
de la masa din bucătărie
şi-am început să-ţi povestesc
cum a fost la nuntă.
Pe mese
farfurii pline,
pe scaune
spinări aplecate peste farfuriile pline,
alături un cuplu,
40-45 de ani,
îţi povestesc.
Mîncăm.
Fără vorbă.
Dansul mirilor.
Spinările se-ndreaptă.
Lumea aplaudă.
Mirii cheamă lumea.
Lumea dansează.
Cuplul de alături se ridică.
Umărul lui drept, mîna ei stîngă.
Talia ei, mîna lui dreaptă.
Palma lui stîngă, mîna ei dreaptă.
Capul femeii întors.
Privirea departe.
Fără vorbă, fără zîmbet,
îţi povestesc.
M-ai ascultat ca de obicei,
nici un muşchi nu ţi s-a clintit pe faţă
şi cînd m-am oprit,
ai spus:
Adila, numai tîmpiţii sînt perfecţi.

Altă nuntă

În seara asta,
după ce mi-am lăsat plasa cu echipamentul nocturn
în camera unde dorm
şi m-am aşezat la masa din bucătăria ta primitoare
am început să-ţi povestesc
ce-am auzit pe drum.
În autobuz,
o femeie despre o nuntă:
Am rîs
şi-am rîs,
şi-am rîs,
şi-am rîs…
Altă femeie ascultă.
Şi-am mîncat biiine!
Da' dacă n-am rîs,
şi-am rîs,
şi-am rîs,
şi-am rîs…
Femeia cealaltă ascultă.
Şi-am avut şi şalău pané.
Da' ce-am mai rîs,
şi-am rîs,
şi-am rîs,
şi-am rîs…,
îţi povestesc
şi în final te întreb:
Sezonul nunţilor?
M-ai ascultat
fără să ţi se clintească vreun muşchi pe faţă
şi în final mi-ai spus:
Adila, cînd mănînci, să nu-ţi scape din gură ca la proşti.

Cehaşef

În seara asta,
după ce am ajuns la tine
şi mi-am lăsat plasa cu echipamentul nocturn
în camera unde dorm,
m-am aşezat la locul meu
de la masa din bucătărie
şi-am început să-ţi povestesc
cum mi-am plătit eu azi rata.
Creditipotecarpe32deani400defrancielveţienipelună.
La bancomat,
să scot banii,
îţi povestesc.
Bani mulţi.
1400 lei.
Înaintea mea un bărbat.
Scoate bani.
De două ori.
De trei ori.
De patru ori,
îţi povestesc.
Bărbatul e drăguţ.
Îmi spune:
Bancomatul dă numai bancnote de 10 lei
şi maximum 400 de lei o dată.
Îi mulţumesc
şi scot şi eu,
îţi povestesc.
O dată 400.
Încă o dată 400.
Încă o dată 400.
Şi ultima dată 200.
Un teanc uite-aşa:
bancnote de 10 lei, îţi povestesc.
În portofel nu intră.
În plasa cu echipamentul nocturn, da,
între bluza de pijama
şi pantalonii de pijama, da.
Rata în franci, ştii.
Franci elveţieni.
CHF.
Mă duc la casele de schimb

pe Magheru.
Curs mai bun,
îţi povestesc.
Franci nu au.
La bancă,
banca e închisă.
N-au curent,
îţi povestesc.
Mai departe, altă sucursală.
Să plătesc rata, zic.
Bărbatul de la casierie – gel în păr,
cărare pe-o parte,
proaspăt ras,
cămăşuţă roz călcată perfect,
zîmbet profi:
Lei sau cehaşef?
Calculează cîţi lei egal 400 cehaşef.
Caut în plasă,
sub bluza de pijama,
scot purcoiul de bani,
bărbatul se holbează,
aparatul de numărat bani numără,
bărbatul extrage din teanc
o bancnotă de 10,
colţ tăiat,
Pe asta n-o primesc,
zice.
De la bancomat i-am scos. Adineaori,
zic.
E tăiată,
insistă.
Banca dumneavoastră,
insist.
Nu ştiu, nu pot,
fără zîmbet.
Alta n-am,
zic.
Putem primi? Zice că de la bancomat i-a dat-o aşa,
întreabă el.
Da, da, sigur,
îi răspunde o voce de după un paravan.
În scîrbă
o pune peste celelalte,
îmi întinde chitanţa,
semnez,
iau chitanţa,

plec,
îţi povestesc.
M-ai ascultat
fără să ţi se clintească vreun muşchi pe faţă
şi, cînd m-am oprit,
ai spus:
Adila, bucură-te că ai casa ta.

Recapitulare

Casa mea nu e casa mea,
dacă eu seară de seară
cu echipamentul nocturn după mine –
pijama, pieptăn, periuţă de dinţi –
pînă la uşa ta,
dacă eu seară de seară
la masa ta, din bucătăria ta,
dacă eu seară de seară
ţie îţi povestesc ce-am văzut pe drum.
Cele mai importante lucruri
pe care mi le-ai spus:
Adila, trebuie să-ţi iei casă.
Adila, ia-ţi casă în rate.
Adila, trebuie să-ţi faci credit pentru o casă.
Adila, caută-ţi casă.
Adila, trebuie să ai casa ta.
Adila, n-ai destule lecturi.
Adila, eşti tensionată.
Adila, eşti moale.
Adila, mănîncă tot din farfurie.
Adila, fetiţele nu trebuie să intre-n vorbă cu şoferii de taxi. Nici cu poştaşul.
Adila, numai tîmpiţii sînt perfecţi.
Adila, cînd mănînci, să nu-ţi scape din gură ca la proşti.
Adila, bucură-te că ai casa ta.
Astăzi în autobuz,
am auzit-o pe-o femeie spunînd
Nu se poate să arăţi la 34 de ani
la fel ca la 14.
Şi m-am gîndit
că sînt o provincială
vizavi de propria mea vîrstă.
Dar asta nu ţi-am povestit
cînd am ajuns,
ca în fiecare seară,
la masa din bucătăria ta primitoare.
Nu ţi-am povestit nimic.
Tu ai aşteptat,
fără să ţi se clintească vreun muşchi pe faţă.
Şi-ai aşteptat.

Vestitorul primăverii

Pe Ştirbei-Vodă e o casă gri cu două ferestre,
la care atîrnă de cînd lumea
nişte perdele gri.
Cum se-ncălzeşte un pic vremea,
una dintre ferestre se deschide
şi-n cadrul ei
apare un bărbat în tricou gri.
Deasupra capului său
perdeaua gri a fost tăiată,
astfel că marginea ei înnegrită
abia îi atinge creştetul.
Îl ştiu dintotdeauna,
de cînd vin pe drumul ăsta la serviciu.
Şi întotdeauna m-am întrebat
dacă are şi un interior casa lui,
şi dacă iarna el stă înăuntru.
Cînd treci pe trotuar prin faţa casei,
dacă vrea,
te poate atinge pe creştet.
E prima zi din an cînd a ieşit la fereastră.
Mi s-a părut că e mai gras
decît anul trecut,
că abia mai încape în rama ferestrei
şi că perdelele gri în schimb s-au împuţinat
şi atîrnă ca nişte zdrenţe
gata să se facă praf
la prima atingere.
Dacă l-ar privi cineva din spate,
cum stă acolo, nemişcat,
ce-ar vedea?
În seara asta,
după ce am ajuns la tine
şi m-am aşezat la locul meu
de la masa din bucătărie,
cînd m-ai întrebat ce-am văzut pe drum,
am spus
„Primăvara”.

Table of Contents

Table of Contents